

## Nr 2052

av herr Brundin m. fl.

i anledning av Kungl. Maj:ts proposition 1973:138 med förslag till konsumentköplag, m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition 1973:138 föreslås en konsumentköplag som rättsligt reglerar förhållandet säljare—köpare. Det är med tillfredsställelse vi tagit del av lagförslaget, som i allt väsentligt innebär en kodifiering av den praxis som allmänna reklamationsnämnden tillämpat under många år. De regler som propositionen föreslår ger en balans mellan säljarens och konsumentens rättigheter och skyldigheter, vilket den seriösa handeln eftersträvat. Motsvarande regler har också tillämpats i anglo-amerikansk lagstiftning under de senaste tio åren.

Under de senaste åren har konsumentens ställning stärkts genom bl. a. avtallsvillkorslagen och hemförsäljningslagen förutom den redan nämnda verksamhet som allmänna reklamationsnämnden bedrivit. På frivillig basis har dessutom näringslivets organisationer utarbetat nya standardvillkor, som säkerställer den balans som köplagen avser att ge uttryck åt.

Det omedelbara behovet av särskilda civilrättsliga regler vid konsumentköp framkallar dock vissa rättstekniska nackdelar då konsumentköplagen bryts ut ur den totala översyn av köplagen som köplagutredningen nu sysslar med. Vi anser trots detta den framlagda propositionen väl motiverad och av tiden synnerligen påkallad, men vi vill dock uttala en begäran om att köplagutredningens arbete påskyndas och så snabbt som möjligt blir föremål för riksdagsbehandling.

I remissyttrandena över konsumentköplagen har många pekat på möjligheterna att kringgå konsumentköplagens tvingande bestämmelser genom att förvandla reguljärt konsumentköp till privatköp. Då detta kan innebära allvarliga men för konsumenten erfordras ett starkare skydd för denne än vad lagförslagets 1 § innebär, och vi föreslår därför en komplettering av nämnda paragraf.

Vidare vill vi uppmärksamma vad som sägs i 11 § om att köparen skall underrätta säljaren om fel på varan inom skälig tid.

Det kan emellertid innebära vissa nackdelar för säljaren att paragrafen inte också innehåller bestämmelser om att konsumenten, då han anmäler fel hos en vara, åläggs att samtidigt anmäla vartill hans reklamation syftar: avdrag på köpeskillingen, hävning av köpet eller byte av vara.

Med stöd av det anförda hemställs

att riksdagen beslutar

1. att 1 och 11 §§ i Förslag till Konsumentköplag skall ha följande lydelse:

§ 1 Denna lag äger tillämpning när konsument av näringsidkare köper vara, som är avsedd huvudsakligen för enskilt bruk och som säljes i

näringsidkarens yrkesmässiga verksamhet. *Med näringsidkare jämställs den som helt eller delvis bedriver yrkesmässig försäljning av viss vara.*

Lagen gäller — — — för säljaren.

§ 11 Vill köparen göra gällande befogenhet på grund av fel i varan skall han underrätta säljaren om felet inom skälig tid efter det att han märkt eller bort märka detta, dock ej senare än ett år från det han mottog varan. *Det åligger köparen att vid sådan anmälan samtidigt ange vartill anmälan syftar.* Har annan än säljaren för dennes räkning åtagit sig att avhjälpa fel i varan, får underrättelsen i stället lämnas till den som gjort åtagandet.

Försummar köparen — — — av felet.

2. att hos Kungl. Maj:t uttala vikten av att köplagutredningens arbete påskyndas.

Stockholm den 30 oktober 1973

PAUL BRUNDIN (m)

INGRID SUNDBERG (m)

ALF WENNERFORS (m)